

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.201 van 16 februari 2004
in de zaak A. 108.504/XIV-5993.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat C. VANDER ESPT,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 De Crayerstraat 14

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kameroense nationaliteit, op 3 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. VANDER ESPT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Kameroense nationaliteit, is België binnengekomen op 5 september 2000 en heeft zich op 15 september 2000 vluchteling verklaard.

1.2. Op 31 januari 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 4 juli 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 11 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, en in aanwezigheid van Mw. Vander Espt, van de "Service Social des Etrangers d' Accueil. et de Formation".

Betrokkene stelde de Kameroense nationaliteit te bezitten, Engelstalig te zijn en afkomstig te zijn uit Kumba, waar ze samenleefde met haar vriend, Fred Akebe, en haar twee kinderen. De vriend van betrokkene was lid van de S.C.N.C.(Southern Cameroon National Conference (sic)). Op 20 mei 2000 woonde betrokkene samen met haar vriend een manifestatie bij voor de nationale feestdag. Vlak na hun thuiskomst werd de vriend van betrokkene door vijf politiemensen gearresteerd, en vermoedelijk naar de gevangenis van Kumba gebracht. In de ochtend van 23 mei 2000 kwamen 4 á 5 politiemensen naar het huis van betrokkene, dat ze volledig doorzochten op bezwarende documenten, maar vonden niets. Daarbij werd betrokkene ondervraagd of ze wist waar haar vriend zijn documenten bewaarde. Ongeveer anderhalve week later kwamen ze opnieuw het huis van betrokkene doorzoeken, de dag nadien deden ze hetzelfde in haar winkel op de markt, zonder resultaat. Betrokkene werd ervan beschuldigd dat ze zaken

verborg, en de dag daarop besloot ze bij haar moeder in Muyuka in te trekken. Op 26 augustus 2000 kwam de politie van Kumba haar in Muyuka arresteren op verdenking dat ze nog steeds documenten zou verborgen houden. Betrokkene werd gedurende drie dagen vastgehouden in een cel, terwijl ze ondervraagd, geslagen en verkracht werd. De derde dag werd ze met de hulp van een oom vrijgelaten, waarna ze terugkeerde naar haar huis in Kumba. Ze vernam dat haar vriend ontsnapt was, en na advies van een gepensioneerde politiemann besloot ze haar land te ontvluchten. Hij vertelde haar immers dat ze het risico liep opnieuw te worden gearresteerd in de plaats van haar ontsnapte vriend. Met de hulp van Peter Neba, één van haar klanten, die ze 500.000 Cfa betaalde en haar eigen paspoort gaf, werd haar reis geregeld. Op 3 september 2000 verliet ze Kumba met bestemming Douala, vanwaar ze een dag later met een SABENA-vlucht en transit in Cotonou (Benin) naar België reisde, steeds in het gezelschap van Peter Neba. Op 15 september 2000 vroeg betrokkene in ons land asiel aan.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat de ingeroepen feiten ter staving van haar asielaanvraag een uiting zouden zijn van een geïndividualiseerde “vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, omdat zij hierover tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen aflegde. Zo bestaan er enige twijfels omtrent het vermeende lidmaatschap van haar vriend bij de S.C.N.C.. Betrokkene weet immers voor het Commissariaat-generaal niet sedert wanneer haar vriend lid is van de S.C.N.C. (p. 2). Verder stelt betrokkene verkeerdelijk voor het Commissariaat-generaal dat de betekenis van het letterwoord “S.C.N.C.” Southern Cameroon National Conference zou zijn (p. 2). Verder is het merkwaardig dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal niet kan specificeren wanneer de S.C.N.C. (bij benadering) werd opgericht (p. 2 en 3), aangezien zij verklaart haar vriend in 1989 te hebben ontmoet (p. 2) en uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt, dat de S.C.N.C. ruime tijd later werd gecreëerd (zie onder meer Jeune Afrique Economique, “Cameroun: une guerre de Sécession”, nr. 239, 14 april 1997 en Cameroun Actualité, internet, <http://www.iccnnet/cm/camatta>, dd. 19 januari 2000). Betrokkene kan evenmin voor het Commissariaat-generaal de functie van haar vriend binnen de S.C.N.C. verduidelijken (p. 3), weet niet hoe vaak hij vergaderingen bijwoonde (p. 3) en kent geen enkele naam van een collega van haar vriend die eveneens actief was binnen de S.C.N.C. (p. 3). Betrokkenes verklaring voor deze onwetendheden, met name dat haar vriend niet veel uitleg verschaftte en zij zich met haar eigen zaken bezighield (p. 3), komt weinig overtuigend over en redelijkerwijze mag er van betrokkene worden verwacht dat zij enige details kan verstrekken over de functie en activiteiten van haar vriend binnen de S.C.N.C., aangezien zij voor wat betreft de motieven van haar asielaanvraag enkel op feiten baseert in hoofde van haar vriend. Er dient nog in dit verband opgemerkt te worden dat betrokkene zelf geen politieke activiteiten zou hebben uitgeoefend, noch lid zou zijn van een politieke partij (p. 2).

Bovendien kan betrokkene de gegrondheid van haar vrees voor vervolging (in casu een nieuwe arrestatie) niet echt aannemelijk maken, vermits zij dezelfde dag van haar vrijlating vernam dat haar vriend was ontsnapt. De vrees van betrokkene dat zij daarom opnieuw zou worden opgepakt is weinig geloofwaardig, aangezien zij immers niet zou zijn vrijgelaten indien deze vrees op enige werkelijkheid berustte, en bijgevolg haar “vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzienlijk relativeert. Bovendien beweerde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat ze met haar eigen paspoort zou hebben gereisd (zie p. 7 van het verhoorverslag), wat eens te meer haar ‘vrees voor vervolging’ vanwege de overheid ondergraaft.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas in ernstige mate ondermijnd door een aantal tegenstrijdige en vage verklaringen. Zo verklaarde betrokkene tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 29 januari 2001, zie punt 42 van het verhoorverslag) dat ze na haar vrijlating eerst nog naar haar moeder in Muyuka ging, waarna ze naar - Kumba terugkeerde, contact legde met Peter Neba en haar land verliet. Voor het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene echter dat zij na haar vrijlating direct naar haar huis in Kumba trok, waar ze werd opgezocht door de zuster van haar vriend Fred die haar vertelde over diens ontsnapping. Daarop volgend zou betrokkene nog een gepensionerd politiemann hebben gecontacteerd die haar aanraadde te vluchten om een nieuwe arrestatie te vermijden, waarna betrokkene de hulp van Peter Neba (zie pagina's 6 en 7 van het verhoorverslag). Verder is betrokkene voor het Commissariaat-generaal niet in staat te verduidelijken

naar welk soort documenten de politie op zoek was (p. 4). Wat het paspoort betreft waarmee betrokkene beweert te hebben gereisd, zijn haar verklaringen allerm minst eensluidend. Voor het Commissariaat-generaal stelde betrokkene dat ze haar eigen paspoort aan Peter Neba had overhandigd zodat hij de reis kon regelen (cfr. p. 7 van het verhoorverslag), terwijl ze op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar begeleider voor reisdocumenten zorgde die hij nadien weer met zich meenam (zie punt 41 van het verhoorverslag). Het medisch attest van Dr. Van Laethem dd. 4 april 2001 over de chronische aandoening waaraan betrokkene lijdt, dat zij voorlegt ter staving van haar asielaanvraag, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omdat er geen oorzakelijk verband met het asielrelaas van betrokkene wordt aangetoond. Het internet-artikel van Afrik'Netpress Politique, Southern Cameroon dd. 19 januari 2001 over de detentie van een aantal S.C.N.C.-leden, dat betrokkene voorlegt ter ondersteuning van haar relaas, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen, omdat het bewuste artikel op geen enkele manier enige vorm van bewijs aanbrengt wat het eventuele lidmaatschap en/of engagement van haar vriend Fred binnen de S.C.N.C. betreft. Hoe dan ook is betrokkene niet in het bezit van enig document dat een controle van haar identiteit en reisweg mogelijk maakt.

Tot slot brengt het verzoekschrift van betrokkene tot instelling van een dringend beroep geen ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster als middelen aanvoert :

“Eerste middel : Manifeste beoordelingsfout vanwege de overheid en schending van het algemeen beginsel volgens het welke de overheid uitspraak moet doen met kennisname van alle elementen van de zaak;

1. Weinig scholing en gebrek aan interesse voor politieke zaken :

Dat de overheid tijdens het interview dat plaats nam op het Commissariaat Generaal op 11.04.2001, en ten gevolge waarvan de omstreden beslissing genomen werd, niet in acht genomen heeft dat verzoekster een marktverkoopster is die slechts basisonderwijs genoot van haar 6de tot haar 13de;

Dat de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf vooreerst gestaafd wordt op het feit dat " ... betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat de ingeroepen feiten ter staving van haar asielaanvraag een uiting zouden zijn van een geïndividualiseerde 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, omdat zij hierover tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen aflegde",

Ter illustratie van de "tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen" wordt verzoekster verweten geen antwoord te hebben kunnen geven op de volgende vragen : de precieze betekenis van het letterwoord S.C.N.C., de datum van oprichting van die partij, de datum waarop haar vriend lid werd van die partij, de precieze functie van haar vriend binnen die partij, de naam van de collega's van haar vriend die actieve leden van de S.C.N.C waren (blz. 2 van de omstreden beslissing), de inhoud van de politieke documenten waarnaar de politie op zoek was (blz. 3 van de omstreden beslissing);

Dat het perfect aannemelijk is dat verzoekster, die slechts korte tijd naar school ging, hier geen antwoord heeft op kunnen geven; dat de vragen die haar gesteld werden veronderstellen dat zij eveneens een theoretische kennis zou hebben van de partij, en op de hoogte zou zijn van de precieze aard van de politieke activiteiten van haar vriend, hetgeen, gezien haar gebrek aan interesse voor politieke zaken en weinig scholing, geenszins het geval is;

Dat het CGVS bijvoorbeeld stelt dat verzoekster verkeerdelijk de betekenis van het letterwoord S.C.N.C. gaf; dat zij immers stelde dat dit letterwoord "Southern Cameroon's National Conference" zou betekenen, terwijl het in werkelijkheid "Southern Cameroon's National Council" is; dat de "Southern Cameroon Peoples Conference" de overkoepelende organisatie is van Zuid Kameroens' onafhankelijkheidsstrijders, waarvan de S.C.N.C. deel uitmaakt, hetgeen de verwarring van verzoekster verklaart; Dat verzoekster van meet af aan verklaard heeft dat zij geen lid van een politieke partij was, geen interesse had voor politiek, en het slechts de politieke activiteiten van haar vriend waren die haar in moeilijkheden brachten;

Dat het feit zelf geen politieke activiteiten te hebben niet als een bezwarende omstandigheid kan beschouwd worden, hetgeen het CGVS wel als zodoende beschouwt wanneer het schrijft, als besluit van de eerste paragraaf van zijn weigeringsbeslissing, betreffende de "tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen" : Er dient nog in dit verband opgemerkt te worden dat betrokkene zelf geen politieke activiteiten zou hebben uitgeoefend, noch lid zou zijn van een politieke partij" (blz. 2, omstreden beslissing);

Dat het perfect mogelijk is dat een persoon vreest voor vervolging in de zin van de Genève Conventie, omwille van de politieke activiteiten van een naaste; Dat de 'Gids van Procedures en Criteria voor het Bepalen van het Statuut van Vluchteling', m.b.t. dit punt stelt :

'Il n'est pas nécessaire que les arguments invoqués se fondent sur l'expérience du demandeur. Ainsi, le sort subi par des parents ou des amis ou par d'autres membres du même groupe racial ou social peut attester que la crainte du demandeur d'être lui-même tôt ou tard victime de persécution est fondée" (Guide des Procédures et Critères à Appliquer pour Déterminer le Statut de Réfugié, Haut Commissariat des Nations Unies pour les Réfugiés, Genève, septembre 1979, p. 13, § 43);

2. Vrees voor vervolging :

Dat het CGVS stelt dat : "...betrokkene (kan) de gegrondheid van haar vrees voor vervolging (in casu een nieuwe arrestatie) niet echt aannemelijk maken, vermits zij dezelfde dag van haar vrijlating vernam dat haar vriend was ontsnapt. De vrees van betrokkene dat zij daarom opnieuw zou worden opgepakt is weinig geloofwaardig, aangezien zij immers niet zou zijn vrijgelaten indien deze vrees op enige werkelijkheid berustte, ..." (blz. 2, omstreden beslissing); dat dit feit geenszins de vrees voor vervolging van verzoekster relativeert, aangezien verzoekster slechts op borgtocht werd vrijgelaten, door bemiddeling van haar oom;

Dat de politie van Kumba ook niet op de hoogte scheen te zijn van de ontsnapping van Fred AKEBE toen verzoekster werd vrijgelaten, hetgeen erop zou wijzen dat Fred AKEBE waarschijnlijk naar een andere gevangenis overgebracht werd; Dat verzoekster wel degelijk het risico loopt opnieuw gearresteerd te worden, wanneer de politie van Kumba op de hoogte gebracht wordt van de ontsnapping van Fred AKEBE;

Dat het CGVS eveneens stelt : "Bovendien beweerde betrokkene voor het Commissariaat-Generaal dat ze met haar eigen paspoort zou hebben gereisd, wat eens te meer haar 'vrees voor vervolging' vanwege de overheid ondergraaft"; Dat de redenering van het CGVS als zou verzoekster geen vrees voor vervolging hebben omdat ze in het bezit van haar eigen paspoort reisde, niet in overeenkomst is met de 'Gids van Procedures en Criteria voor het Bepalen van het Statuut van Vluchteling'; Dat de Gids bepaalt:

'Un cas classique où la question se pose de savoir si les craintes du demandeur sont bien fondées est celui où l'intéressé possède un passeport national en cours de validité. On prétend parfois que la possession d'un passeport signifie que les autorités de délivrance n'ont pas l'intention de persécuter le titulaire, car, s'il en était autrement, elles ne lui auraient pas délivré de passeport. Bien que cela puisse être vrai dans certains cas, de nombreuses personnes ont utilisé un moyen légal pour sortir de leur pays, parce que c'était pour elles le seul moyen de s'évader, (§ 47);

La possession d'un passeport ne peut donc pas toujours être considérée comme une preuve de loyauté de la part de son titulaire, ni comme une indication de l'absence de crainte.la simple possession d'un passeport national valide n'est pas un obstacle à la reconnaissance du statut de réfugié (§48) (Guide des Procédures et Critères à Appliquer pour Déterminer le Statut de Réfugié, Haut Commissariat des Nations Unies pour les Réfugiés, Genève, septembre 1979, p. 14);

Dat dit des te meer geldt als de persoon reeds lange tijd in het bezit van zijn/haar paspoort was, zoals verzoekster; Dat verzoekster dit paspoort destijds had aangevraagd teneinde de grens met Nigeria over te kunnen steken om er goederen aan te kopen voor haar winkel;

Dat dit alles wijst op manifeste beoordelingsfouten van het CGVS;

Tweede middel : Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang op het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de artikels 2 en 3, alinea 1, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht inzake administratieve beslissingen;

1. Tegenstrijdige en vage verklaringen

Dat het Commissariaat Generaal stelt:

'Bovendien wordt de geloofwaardigheid van betrokkene relaas in ernstige mate ondermijnd door een aantal tegenstrijdige en vage verklaringen. Zo verklaarde betrokkene tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 29 januari 2001, zie punt 42 van het verhoorverslag) dat ze na haar vrijlating eerst nog naar haar moeder in Muyuka ging, waarna ze naar Kumba terugkeerde, contact legde met Peter Neba en haar land verliet. Voor het Commissariaat Generaal beweerde betrokkene echter dat zij na haar vrijlating direct naar haar huis in Kumba trok, waar ze werd opgezocht door de zuster van haar vriend Fred die haar vertelde over diens ontsnapping. Daarop volgend zou betrokkene nog een gepensioneerd Politieaan hebben gecontacteerd die haar aanraadde te vluchten om een nieuwe arrestatie te vermijden, waarna betrokkene de hulp van Peter Neba inriep (zie pagina's 6 en 7 van het verhoorverslag)" (blz. 3 omstreden beslissing);

Dat verzoekster niet verklaard heeft aan het Commissariaat Generaal dat ze "direct" naar haar huis in Kumba terugkeerde na haar vrijlating; dat het woord "direct" nergens te bespeuren valt op bladzijde 6 van het gehoorverslag, in de paragraaf waarin verzoekster vertelt over haar vrijlating en de feiten die daarop volgden; dat het woord "direct" in de omstreden beslissing bijgevolg verkeerdelijk bijgevoegd werd door het CGVS; dat verzoekster immers eerst onmiddellijk na haar vrijlating kort naar haar moeder in Muyuka ging om haar op de hoogte te brengen van de vrijlating, vooraleer ze naar haar huis in Muyuka terugkeerde; dat Muyuka immers maar op 40 minuten afstand ligt van Kumba, per taxi of per bus, hetgeen het perfect mogelijk maakte voor verzoekster om na haar vrijlating haar moeder op te zoeken de dag van haar vrijlating; dat het feit dat verzoekster vergat haar kort bezoek aan haar moeder aan het Commissariaat-Generaal te melden, terwijl ze het wel aan de Dienst Vreemdelingenzaken meldde geenszins een tegenstrijdigheid vormt, maar het toevoegen van een niet essentieel element in haar relaas tijdens het verhoor voor het CGVS;

Dat het Commissariaat-Generaal aan de andere kant verzoekster verwijt niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben gemeld dat ze werd opgezocht door de zuster van Fred en dat ze het advies vroeg van een gepensioneerd politieaan, terwijl zij die feiten wel meldde aan het Commissariaat-Generaal; dat algemeen bekend is dat de gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken snel verlopen, en lang niet zo gedetailleerd zijn als de verhoren op het Commissariaat-Generaal; dat er nog heel veel feiten zijn in het gehoorverslag van het Commissariaat-Generaal (dat in totaal 8 blz. bevat), die niet te bespeuren zijn in het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (dat maar 4 blz. bevat betreffende de motieven waarom verzoekster haar land van oorsprong verliet); dat het bijgevolg niet rechtmatig is twee feiten aan te halen die wel gemeld werden aan het Commissariaat-Generaal en niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken, om hieruit te concluderen dat betrokkene relaas tegenstrijdig is; dat hier geen enkele tegenstrijdigheid te bespeuren valt, maar dat het relaas simpelweg meer gedetailleerd is voor het CGVS;

Dat het CGVS verder stelt : "Wat het paspoort betreft waarmee betrokkene beweert te hebben gereisd, zijn haar verklaringen allerm minst eensluidend. Voor het Commissariaat-Generaal stelde betrokkene dat ze haar eigen paspoort aan Peter Neba had overhandigd

zodat hij de reis kon regelen (cfr. p. 7 van het verhoorverslag), terwijl ze op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar begeleider voor reisdocumenten zorgde die hij nadien weer met zich meenam (zie punt 41 van het verhoorverslag)" (blz. 3 van de omstreden beslissing); Dat verzoekster stelt dat het de versie is in het gehoorverslag van het Commissariaat-Generaal die de juiste is; dat het waarschijnlijk om een misverstand ging op de Vreemdelingendienst, maar dat zij er nochtans verklaard heeft dat ze haar eigen paspoort aan Peter Neba overhandigde; dat zij geen redenen heeft om op dit punt te liegen; dat de kwestie van het paspoort immers slechts zeer summier aan bod komt in punt 41 van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken; Dat men in dit verhoor moet lezen "De man had documenten van me en hij heeft ze weer meegenomen" i.p.v. "De man had documenten voor me en hij heeft ze weer meegenomen";

2. Neergelegde stukken:

Dat het Commissariaat-Generaal verder stelt : "Het medisch attest van Dr. Van Laethem dd. 4 april 2001 over de chronische aandoening waaraan betrokkene lijdt, dat zij voorlegt ter staving van haar asielaanvraag, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omdat er geen oorzakelijk verband met het asielrelaas van betrokkene wordt aangetoond" (blz. 3 van de omstreden beslissing); Dat dit medisch attest geenszins neergelegd werd ter staving van de asielaanvraag, zoals het CGVS maar al te goed weet, maar om een uitstel van de hoorzitting op het Commissariaat-Generaal aan te vragen; dat verzoekster immers uitgenodigd werd ter zitting van 23 maart 2001, zoals blijkt uit de aangetekende brief die het Commissariaat-Generaal haar verstuurde op 13 maart 2001 (stuk 3, in bijlage); dat op 21 maart 2001 de 'Service Social des Etrangers, d'Accueil et de Formation' voor haar per aangetekende brief aan het Commissariaat-Generaal om uitstel vroeg, en het medisch attest aan die brief bijvoegde (stuk 4, in bijlage);

Dat het CGVS tenslotte stelt : "Het internet-artikel van Afrik'Netpress Politique, Southern Cameroon dd. 19 januari 2001 over de detentie van een aantal S. C. N. C. leden, dat betrokkene voorlegt ter ondersteuning van haar relaas, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen, omdat het bewuste artikel op geen enkele manier enige vorm van bewijs aanbrengt wat het eventuele lidmaatschap en/of engagement van haar vriend Fred binnen de S.C.N.C. betreft" (blz. 3 van de omstreden beslissing); dat Fred's lidmaatschap van het S.C.N.C. uiteraard niet door dit artikel bewezen wordt, maar dat dit artikel wel aantoont dat S.C.N.C.-leden vervolgd worden in Kameroen, en bijdraagt tot de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster; dat dit artikel bijgevolg niet zomaar als waardeloos kan beschouwd worden door het CGVS;

Conclusie :

Dat het CGVS concludeert dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is (blz. 3 van de omstreden beslissing); dat de beschuldiging van bedrog in het bijzonder zeer ernstig is en niet gerechtvaardigd wordt door enig concreet feit; dat dit een loze beschuldiging is; dat dergelijke beschuldiging enige regularisatieaanvraag op basis van medische gronden (verzoekster lijdt immers aan een ernstige chronische infectieuze ziekte) ernstig in het gedrang kan brengen, en bijzonder onrechtvaardig is;

Dat het subjectief element van vrees dat verzoekster ervaart ernstig moet genomen worden; dat zij immers gefolterd en verkracht werd in de gevangenis, elementen waarmee het CGVS geen rekening mee gehouden heeft; dat deze elementen ruimschoots haar vrees voor vervolging rechtvaardigen; Dat zij uit vrees drie jonge kinderen achtergelaten heeft, evenals haar geboorteland, haar werk en haar vriend waarvan zij sedert zijn arrestatie niets meer gehoord heeft;

Dat verzoekster bijgevolg voldoende motieven van vrees voor vervolging heeft in de zin van paragraaf 2/, Sectie A, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van Genève, om als vluchteling beschouwd te worden;"

2.2.1. Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet het mogelijk maakt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan asiel omdat ze bedrieglijk is, of wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is, dit is wanneer de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging

in de zin van de Conventie van Genève; dat in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoekster de gegrondheid van haar vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken en dat de geloofwaardigheid van haar relaas in ernstige mate wordt ondermijnd door tegenstrijdige en vage verklaringen; dat het niet kennelijk onredelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van verzoekster een elementaire kennis verwacht inzake de elementen waarop zij haar asielrelaas baseert; dat, zelfs van iemand met een geringe schoolopleiding mag worden verwacht dat zij een zekere kennis omtrent de politieke partij van haar vriend aannemelijk kan maken, vooral als dit het determinerend asielmotief is; dat redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te ontvluchten dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat hij normaliter bij machte moet zijn om desbetreffende een volledig en coherent verhaal te vertellen inzonderheid wat de kern van de door hem naar voor gebrachte asielmotieven betreft; dat de opmerking van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent het feit dat verzoekster zelf geen politieke activiteit uitoefent, een element is dat kadert in het geheel van de bestreden beslissing, en niet, zoals verzoekster beweert, te beschouwen is als een “bezwarende omstandigheid”; dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt uiteengezet waarom het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is en waarom zij haar vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken; dat de afzonderlijke zinsneden die verzoekster uit de beslissing licht en aan een kritiek onderwerpt, hier geen afbreuk aan doen; dat de proceduregids van de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft waarvan de schending voor de Raad van State kan ingeroepen worden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.2. Overwegende dat verzoekster de schending inroept van de formele motiveringsplicht; dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing kent, vermits zij ze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat op punt 6 van het verhoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen staat te lezen : “De 3de dag hoorde mijn oom dat ik gearresteerd was, hij kwam naar Kumba en ze lieten me vrij. Ik ging naar huis in Kumba. De zus van Fred hoorde dat ik vrijgelaten was, ze kwam me opzoeken.”; dat het woord “direct” inderdaad niet wordt gebruikt, maar niet valt te ontkennen dat uit deze verklaring afgeleid kan worden dat verzoekster na haar vrijlating rechtstreeks naar huis in Kumba ging; dat verzoekster er niet in slaagt om deze vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontkrachten; dat verzoekster niet ontkent dat zij tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer of andere feiten heeft verteld dan tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dit wijt aan het meer uitgebreid verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze reeds van bij de aanvang een zo volledig mogelijk asielrelaas uiteen kan zetten; dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel reeds verklaringen had afgelegd over wat er na haar vrijlating gebeurd was en met behulp van welke persoon zij het land ontvluchtte, en de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dit punt hoofdzakelijk wijst op de verschillen met haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat in verband met de verklaringen van verzoekster over haar paspoort ze de tegenstrijdigheid van een misverstand tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijt; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken echter blijkt dat verzoekster geen opmerkingen gemaakt heeft en dit ondertekend heeft; dat, betreffende de neergelegde stukken, kan gesteld worden dat de uitleg van verzoekster in het verzoekschrift geen afbreuk doet aan de vaststelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het medisch attest geen oorzakelijk verband houdt met de asielaanvraag; dat betreffende het internet-artikel eveneens kan opgemerkt worden dat de opmerking van verzoekster geen afbreuk doet aan de vaststelling in dit verband in de bestreden beslissing; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zestien februari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.